

DOTLE ČEŠ, DALJE NI KORAKA

12. nedjelja kroz godinu, B

„Ki more more da premori? Niki“, veli poslovice. More je svakako nešto najveličanstvenije ovdje na zemlji. Golemo, snažno, neukrotivo, nepredvidivo, silno. Kad samo promislimo koliko milijune godina more šumi, burka se, pjeni, udara i tutnji. Pa ipak: svako more ima svoju hrid i svoju obalu. Današnje nam prvo čitanje govori kako mu je Bog postavio među: „Dotle ćeš – rekoh – dalje ni koraka, tu nek se lomi ponos tvoga valovlja!“

Dopustite, dragi moji prijatelji, meni s pučine ovog slavonskog mora, jedno moje posve osobno razmišljanje o moru i oko mora. Čini mi se da Bog u ovoj usporedbi želi reći koliko je čak i ono, što nama izgleda golemo i pregolemo, maleno i neznatno u Božjim očima. I tako je sa svime, baš sa svime na zemlji i u svemiru. I zvijezde se rađaju i umiru, i planine se uzdižu i snizuju i silne životinje se razvijaju i izumiru; čitavi svjetovi, kulture i narodi izranjaju iz povijesti i onda odlaze, kao da ih nikada nije bilo. Reklo bi Pismo na drugom mjestu: „Ispraznost nad ispraznostima, sve je ispraznost!“ A što da kažemo o silnim kraljima i vojskovođama, o mudracima i ljepoticama, o graditeljima i rušiteljima? Što u dugoj povijesti zemlje znači jedan ljudski život, što u neizmjernosti svemira znači naša zemlja? Nema ničega što bi izvan Boga bilo snažno, veliko trajno i vječno.

Zar vam se, nadalje, ne čini da Gospodin i nama kaže (onda kad stvarno pretjeramo): „Dotle ćeš, dalje ni koraka!“ Bogu doista nije potrebno da se pred nama dokazuje. Ali radi našega dobra, ponekad nam u životu stavi branu i čvrsto kaže: „Dotle ćeš, dalje ni koraka!“ Hoćete primjera? Ima ih.

Trčim za zemaljskim dobrima. I pri tom ne primjećujem kako gubim prave vrijednosti, kako iz vida gubim Boga. I tako danas i tako sutra. Posao i samo posao, uspjeh i samo uspjeh (to se i te kako tiče i nas svećenika!) I onda, možda jedanput u životu, dođe nesreća. Strašna nesreća. Neuspjeh. Nagla i strašna bolest. Progonstvo. Smrt u obitelji. I tada, odjedanput, svi planovi padaju u vodu. Kao da čovjek dobrano udari čelom o zid. I čuje glas: „Dotle ćeš, dalje ni koraka!“ Što reći? Bezbožnik će očajavati, proklinjati, „prolupati“. Pobožnik će prepoznati Božju ruku. Bog „i po krivim crtama pravo piše“, on će svaku nesreću preokrenuti nama na spasenje, baš kao što je smrt svoga Sina učinio cijenom našega spasenja.

Trčim za zemaljskim probicima, za slavom, za uspjehom, silovit poput morskog valovlja. Zaboravio sam i Boga i molitvu i svoju obitelj i svoje roditelje i svoje vedro ljudsko lice. I onda se nađem pred prazninom. Odjedanput mi sve izgleda jadno, maleno, sitno, isprazno. I onda čujem glas: „Dotle ćeš, dalje ni koraka!“

Maštam i gradim u svojoj glavi. Stvaram svoje svjetove i svoju malu sreću. Sam. Ljudskim proračunima. Bez Boga. I onda se dogodi neki lom, neki neuspjeh, kao što se dogodio bolesnički krevet sv. Ignaciju Lojolskom. I opet zid: „Dotle ćeš, dalje ni koraka!“

I kad me najteže „udara“, Bog me liječi. Bog me odgaja, Bog me uzdiže. Nisam izvan Božjeg milosnog pogleda, nisam izvan njegovog spasenjskog nauma. Možda tada Bog i meni govori: „Spomeni se, dakle, odakle si pao, obrati se i čini prva djela.“

Zvonko Pažin